

A Fővárosi Ítéltábla a Kleszó Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek az Imre Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen bankbetét visszafizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2020. július 3. napján kelt 36.G.41.472/2019/25. számú ítélete ellen az alperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 800.000 (nyolcszázezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget, míg az államnak külön felhívásra 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

I.

- [1] A felperes módosított keresetében 238.000.000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:394. §-a, 6:395. § (2) bekezdése, valamint 6:390. § (1) bekezdése alapján figyelemmel a Ptk 6:193. § (1) bekezdésében foglaltakra. Megjelölte egyebekben a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 49. § (1) és (2) bekezdését, 33. § (1) bekezdés a) és b) pontját, továbbá a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 106. § (1) és (2) bekezdését, 106. § (4) bekezdését és előadta, hogy az alperes által kötött pénzforgalmi számlaszerződésekből eredő betétkövetelést érvényesít a perben engedményesként.

II.

- [2] Az alperes ellenkérelme elsődlegesen az eljárás megszüntetésére, másodlagosan a kereset elutasítására irányult. A Pp. 240. § (1) bekezdésének a) pontja alapján - a Pp. 176. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel - kérte az eljárás megszüntetését a vele szemben megindult felszámolási eljárásra tekintettel. Érdemben az engedményezési szerződés érvénytelenségére hivatkozott.

III.

- [3] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 238.000.000 forintot, valamint 4.040.000 forint perköltséget.

III.1.

- [4] A fellebbezés szempontjából releváns tényként állapította meg, hogy a perben nem álló ... Kereskedelmi Kft. és a ... Hungária Kereskedelmi Kft. számlatulajdonosként pénzforgalmi számlaszerződéseket kötöttek az alperessel. A pénzforgalmi számlaszerződések alapján mindösszesen betét jogcímén fennálló 238.000.000 forint követelést a 2019. március 7. napján kelt engedményezési szerződésekkel engedményezték a felperesre.

- [5] A Magyar Nemzeti Bank 2019. március 14. napján elrendelte a H-JÉ-I-86/2019. számú határozatával az alperes végelszámolását.
- [6] A felperes a 2019. március 25-én kelt leveleiben bejelentette az engedményezések tényét és az engedményezéssel megszerzett követelések összegét az alperes végelszámolójának. Tájékoztatta arról is az alperest, hogy az engedményezéssel megszerzett követelést az alperessel 2015. december 15. napján kötött 11083/Ü/932/2015/2. szám alatti beruházási kölcsönszerződés alapján fennálló 451.616.975 forint összegű tartozásába kívánja beszámítani, amelynek értelmében az engedményezéssel megszerzett követelések összegének erejéig a tartozása megszűnik.
- [7] A végelszámoló a 2019. július 3. napján kelt levelében tájékoztatta a felperest, hogy az engedményezési szerződés, valamint a beszámításra irányuló jognyilatkozat nem felel meg a hatályos jogszabályoknak, az alperessel kötött kölcsönszerződés rendelkezéseinek, valamint az alperes 4/36/2019. számú Általános Üzleti Feltételeiben foglaltaknak; a beszámításra irányuló jognyilatkozatot nem fogadta el, a bejelentett hitelezői igényt vitatott kategóriába sorolta. Tájékoztatta továbbá arról, hogy 30 napon belül a cégbíróságnál végelszámolási kifogást terjeszthet elő, illetve a Ctv. 106. § (4) bekezdés alapján igényét bíróság előtt perben érvényesítheti.
- [8] A Fővárosi Törvényszék a 11.Fpk.3171/2015/15. számú végzésével elrendelte az alperes felszámolásának közzétételét, amely 2019. december 2. napján jelent meg a Céglőnyben. A felperes az engedményezési szerződésekkel megszerzett perbeli követelést hitelezői igényként bejelentette az alperes ellen indult felszámolási eljárásban.

III.2.

- [9] Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában rögzítette elsődlegesen, hogy nem volt helye a per megszüntetésének, a felperes módosított keresetében ugyanis már nem hivatkozott a Ctv. 106. § (4) bekezdésében foglaltakra; a perfelvételt lezáró végzés meghozataláig pedig a keresetét megváltoztathatta. Utalt arra is, hogy a Ctv. a 106. § (4) bekezdése szerinti pertípus vonatkozásában nem nevesít permegszüntetési okot arra az esetre, ha a végelszámolási eljárás a kereset előterjesztését követően megszűnne. Álláspontja szerint az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a felszámolási eljárás közzétételét követően a hitelezői igényeket a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban Csődtv.) keretei között kell elbírálni, a perbeli esetben azonban a Csődtv. 38. § (2) bekezdése értelmében a felszámolási eljárás kezdő időpontja előtt indult peres eljárások a korábban eljáró bíróság előtt folytatódhatnak. A felszámolási eljárás kezdő időpontja 2019. december 2. napja volt, így a 2019. augusztus 9. napján előterjesztett kereset alapján az eljárás folytatására van jogszabályi lehetőség. E vonatkozásban nem bírt jelentőséggel a keresetlevél alperessel történő közlésének időpontja.
- [10] Megállapította, hogy a perben az alperes elismerte, a perbeli engedményezési szerződésekben nevesített követeléssel tartozik az engedményező társaságoknak, ezért a védekezése érvénytelenséggel kapcsolatos további hivatkozásait vizsgálta.
- [11] Rámutatott arra, hogy a Hpt. célja a pénzügyi intézmények működésére, az általuk végzett pénzügyi szolgáltatásokra vonatkozó szabályok megalkotása, így a szabályozás tárgya a Ptk.-val ellentétben nem a mellérendelt jogalanyok egymás közötti jogviszonya, hanem az alá-fölé rendelt viszonyban lévő állam és a pénzügyi intézmények közötti jogviszony. Közjogi normákat foglal magában, amelyeknek a betartatásáért a Magyar Nemzeti Bank felel. Ha az engedményezés a Hpt. hatálya alá

tartozik, akkor az sértheti a közjogi normákat, de a jogágak elkülönültségéből eredően nem feltétlenül vonja maga után a mellérendelt jogalanyok közötti szerződés érvénytelenségét. Ezért nem kellett állást foglalni abban a kérdésben, hogy az engedményezési szerződések során megvalósított magatartás a Hpt. értelmében üzletszerű tevékenységnek minősül-e és nem volt jelentősége annak sem, hogy a perbeli követeléseket névértéken vagy esetleg más értéken vásárolta-e meg a felperes az engedményezőktől. A Ptk. 6:95. §-ának helyes értelmezése szerint ugyanis a közjogi norma megsértése kizárólag akkor vonja maga után a magánjogi jogviszony keretében megkötött szerződés érvénytelenségét, ha a Hpt. a konkrét közjogi rendelkezés megsértése esetén kifejezetten előírja a szerződés érvénytelenségét. A Hpt. ilyen rendelkezést nem tartalmaz, az alperes ezért nem tagadhatja meg a felperes követelésének teljesítését azon az alapon, hogy az engedményezés a Hpt. rendelkezéseit sérti.

- [12] Megjegyezte, a peres felek közötti kölcsönszerződés nem képezte tárgyát a peres eljárásnak, a felperes ugyanis a keresetét kizárólag az engedményezők alperessel szembeni betétkövetelésére alapította, alperes pedig nem élt beszámítással. Az alperes marasztalása nem sérti a Csódtv. hitelezői igények kielégítési sorrendjére vonatkozó szabályait sem, mivel a felszámolónak értelemszerűen ezen szabályok figyelembevételével kell teljesítenie a bíróság ítéletében foglaltakat. A felperes követelésének kielégítése annak függvényében lehetséges, hogy az alperes vagyona arra elegendő fedezetet biztosít-e.
- [13] A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott; a felperes részére járó ügyvédi munkadíjat 2.000.000 forint + Áfa összegben állapította meg a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján az elvégzett képviseleti tevékenységre figyelemmel.

IV.

- [14] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését, másodlagosan annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.
- [15] Előadta, hogy a felperes a keresetét a Ctv. 106. § (2) bekezdésére alapította, ezért iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság az ítéletében, hogy a pontosított kereset nem a Ctv. rendelkezésein alapult. Fenntartotta, hogy a felszámolási eljárás elrendelése miatt a felperes kereseti kérelme teljesíthetetlen. Annak ellenére, hogy a Ctv. nem nevesít külön permegszüntetési okot, a Pp. rendelkezései értelemszerűen alkalmazandók. Hivatkozott e körben a Pp. 180. § (1) bekezdésében foglaltakra és előadta, hogy mivel a keresetlevelet a felszámolási eljárás elrendelését követően vette kézhez, az eljárás megszüntetésének van helye a Pp. 379. §-a alapján - figyelemmel a Pp. 176. § (1) bekezdés b) pontjára - , ugyanis a Csódtv. 38. § (2) bekezdésében foglaltak nem alkalmazhatók.
- [16] Az engedményezési szerződések érvénytelenségével kapcsolatosan kifejtette, hogy a végelszámolónak a hitelezők védelme érdekében vizsgálnia kellett, a felperes által kötött szerződések üzletszerűen végzett követelésvásárlási tevékenység eredményeként jöttek-e létre. A peres eljárás során a felperes ugyanis azt állította, az engedményezésből nyeresége nem származott, az elszámolás a felek között a követelés névértékén történt. Ezt azonban a perben nem bizonyította. A rendelkezésre álló adatok éppen azt támasztják alá, hogy a tényállítása életszerűtlen, utalt e körben az engedményezési szerződések 2. pontjában foglaltakra. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete tényállásban tévesen rögzítette, hogy a felperes más tevékenységből származó

bevételei 2019-ben meghaladták a 240 millió forintot, ezért az engedményezések alapján megszerzett követelések behajtása nem minősülne kizárólagos üzleti tevékenységnek és az abból származó jövedelem sincs túlsúlyban az egyéb forrásokból származó bevételekhez képest. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére állapította meg mindezeket, hogy a felperes e körben semmilyen dokumentumot nem csatolt. A mérleg szerinti adatokra utalva életszerűtlennek tartotta, hogy amennyiben a felperes - a közhiteles nyilvántartásban fellelhető beszámolóban szereplő adatok ellenére - mégis rendelkezik 238 millió forinttal, amelyet az alperessel szemben fennálló tartozásának csökkentésére szán, úgy azt nem közvetlenül fizeti meg, hanem engedményezéssel kifejezetten bizonytalan követeléseket vásárol névértéken. A felperes célja ugyanis nem lehetett más, mint az engedményezett követelések névérték alatti megszerzése és azok beszámítása a kölcsöntartozásba, amelynek eredményeként jelentős összegű nyereség képződött volna.

[17] Nem értett egyet az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával abban a körben sem, hogy az engedményezés érvénytelenségének kérdése kizárólag a Hpt. hatálya alá tartozna. A jogszabály ugyanis nem az engedményezést, hanem az üzletszerű engedményezés által megvalósítható pénzügyi szolgáltatási tevékenységet szabályozza. Az engedményezés mint követelésvásárlási tevékenység olyan pénzügyi szolgáltatási tevékenység, amelyet üzletszerűen csak a Magyar Nemzeti Bank engedélyével lehet végezni a Hpt. rendelkezései szerint. Hivatkozott e körben a Magyar Nemzeti Bank által az üzletszerű követelésvásárlás fogalmának értelmezésével kapcsolatban közzétett tájékoztatóra. A nemzeti bank engedélye nélkül üzletszerűen végzett követelésvásárlási tevékenység polgári jogi értelemben jogszabályba ütköző engedményezési szerződést eredményez, ami az érvénytelenség jogkövetkezményét vonja maga után. A semmis engedményezési szerződésekre pedig a felperes jogot nem alapíthat. A Magyar Nemzeti Bankról szóló jogszabály nem tartalmaz speciális, érvénytelenségre vonatkozó rendelkezést az engedély nélküli pénzügyi szolgáltatási tevékenység eredményeként létrejött szerződésekre, ebből pedig az következik, hogy a jogszabályba ütköző szerződés semmisségére a Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni. Ez esetben a célzott joghatás kiváltását tilalmazza érvénytelenség megállapításával a jogalkotó, azaz nem preferálja, hogy a jogalanyok a kívánt joghatást elérhessék. Hivatkozott e körben BH2009. 46. számú eseti döntésben foglaltakra.

[18] Eltúlzottnak tartotta az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj összegét és előadta, hogy bár az elsőfokú bíróság a felperes jogi képviselőjének munkadíját mérsékelte, az így megállapított összeg az elvégzett ügyvédi tevékenységgel nem áll arányban.

V.

[19] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Egyetértett az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával és kiemelte, hogy a Ctv. 106. §-ában foglaltakra a jogvesztő határidővel összefüggésben hivatkozott, keresetét ugyanakkor a Ptk. 6:193.§-ában és 6:390. §-ában foglaltakra alapította. Vitatta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított munkadíj összege ne állna arányban a képviselő által elvégzett tevékenységgel és rámutatott arra, hogy az alperes az általa becsatolt költségjegyzékben az elsőfokú eljárással kapcsolatos alperesi munkadíjat a felperesi munkadíj kétszeresében kéri megállapítani.

VI.

[20] Az ítélet tábla a másodfokú eljárásban észlelte, hogy az alperes nem jelölt meg a peres eljárás során olyan speciális körülményt, ami a mások között létrejött engedményezési szerződés érvénytelenségének érdemi vizsgálatát szükségessé tenné, ezért a Pp. 369. § (4) bekezdése alapján

az anyagi pervezetést elvégezve hívta fel az alperest a perfelvételi nyilatkozata teljeskörű előadására.

- [21] Az alperes a 2021 február 4. napján kelt nyilatkozatában fenntartotta az általa korábban előadottakat. Hivatkozott egyebekben a Hpt. 49. § (1) bekezdésében foglaltakra és előadta, lényeges kérdés, hogy a felperes a hitelintézettel szembeni követelését a tevékenységi engedély visszavonását megelőzően szerezte-e és a beszámítás végelszámoló részére történő bejelentése a tevékenységi engedély visszavonását követő nyolc munkanapon belül megtörtént-e. A perbeli esetben ugyanis joggal való visszaélésre és az adós vagyonának csökkentésére ad okot, ha az adós a Magyar Nemzeti Bank engedélye nélkül üzletszerűen követeléseket vásárol és a jogszabályba ütköző módon megszerzett követelések beszámításával a saját tartozását megszüntetheti. A felperes jogosulatlanul jutott ezért olyan előnyhöz, amelyhez más betétesek és hitelezők nem jutottak. Megismételte, hogy az érvénytelen engedményezési szerződések nélkül a felperes nem lenne sem hitelező, sem beszámításra jogosult. Ennek okán jelentősége van annak, hogy a hitelintézettel szemben az eredeti betétes vagy az érvénytelen szerződéssel követelést vásárló fél lép-e fel. Fellebbezését ezért akként változtatta meg, hogy harmadlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérte.

VII.

- [22] Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelmében vizsgálta felül.

VIII.

- [23] Az ítéltábla elsődlegesen a hatály kívül helyezésre irányuló fellebbezési kérelmeket vizsgálta, mert azok megalapozottsága esetén az érdemi felülbírálatra nem kerülhet sor.

VIII.1.

- [24] Arra helytállóan hivatkozott az alperes fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg az ítéletében, hogy a felperes a pontosított keresetében nem hivatkozott a Ctv. 106. § (4) bekezdésében foglaltakra. Az érvényesíteni kívánt jog körében ugyanis e jogszabályhelyet megjelölte, ugyanakkor aggálytalanul megállapítható volt a rendelkezésre álló adatok alapján, hogy az alperes marasztalását a Ptk. 6:193. §-a és a 6:390.§-a alapján kérte (a 2019. november 20. napján előterjesztett keresetpontosítás 2. old., 18. sorszámú beadvány 1. old.). Az eljárás megszüntetés iránti kérelem kapcsán azonban annak volt jelentősége, fennáll-e az alperes által hivatkozott, a Pp. 176. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt perakadály. E körben az ítéltábla maradéktalanul osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját: a felszámolási eljárás kezdő időpontját, 2019. december 2. napját megelőzően előterjesztett kereset alapján az eljárás folytatására a Csődtv. 38. § (2) bekezdése lehetőséget ad. Tévesen tulajdonított tehát jelentőséget az alperes a fellebbezésében a perindítás joghatásainak beálltához (Pp. 180. §). A keresetlevél beadásának és a perindításnak a joghatásai ugyanis különböznek, a Csődtv. 38. § (2) bekezdésének rendelkezései pedig egyértelműen az eljárás megindulásához, azaz a keresetlevél előterjesztésének időpontjához kapcsolódnak.

VIII.2.

- [25] A harmadlagos fellebbezési kérelmével összefüggésben az alperes nem jelölte meg, hogy az eljárás megismétlése mely okból lenne álláspontja szerint szükséges. Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére pedig nem szolgálhat önmagában alapul, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésével nem ért egyet; kizárólag ezen okból a felek sem kérhetik az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését (Pp. 384. § (1) bekezdés). Az ítéltábla - felülbírálati

jogkörében - elvégezte az anyagi pervezetést és a perfelvételi nyilatkozat teljeskörű előadása vonatkozásában felhívta nyilatkozattételre az alperest. Beadványában az alperes maga sem hivatkozott arra, hogy a bizonyítási eljárás kiegészítése mely körben, milyen indítvány alapján lenne indokolt, és miután a rendelkezésre álló adatok alapján a keresettel érvényesített jog elbírálható volt, az ítéletábra nem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére a Pp. 384. § (2) bekezdés b) pontja alapján.

IX.

- [26] Az ítéletábra ezért az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben vizsgálta és megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

X.

- [27] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéletábra az érdemi döntésével egyetértett, annak jogi indokolását az alábbiak szerint pontosítja.

X.1.

- [28] Iratellenesen állította az alperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet tényállásában tévesen rögzítette a felperes más tevékenységből származó bevételeinek összegét és az azzal kapcsolatos további adatokat. Az elsőfokú ítélet tényállása ugyanis a sérelmezett megállapításokat nem tartalmazza, azokat az elsőfokú bíróság a felperes kereseti hivatkozásaként ismertette az ítéletében.

X.2.

- [29] Az alperes a keresetet érdemben annyiban vitatta, hogy következetesen állította: az engedményezési szerződések, amelyekre a felperes a követelését alapítja, érvénytelenek. Az elsőfokú bíróság vizsgálta az alperes érvénytelenségi kifogását és azt alaptalannak találta.
- [30] Az ítéletábra az elsőfokú ítélet jogi indokait csak részben osztotta, amennyiben ugyanis a fél a mások között létrejött szerződés érvénytelenségére hivatkozik, elsődlegesen annak vizsgálata szükséges, hogy van-e azt megalapozó jogi érdeke.
- [31] A Ptk. 6:193 § (1) bekezdése értelmében az engedményezés olyan szerződés, amivel a jogosult a követelését másra átruházza. Az engedmény jogcímétől független (absztrakt) juttatás, az engedményező és az engedményes közötti jogcímnek csak az egymás közötti jogviszonyukban van jelentősége, a kötelezett e jogcímre tekintet nélkül kerül az engedménnyel jogviszonyba. Ebből következően az engedményezési szerződés esetleges érvénytelensége az engedményezési szerződés alanyainak a jogviszonyára hat ki, az érvénytelenség jogkövetkezményeit a közöttük fennálló jogviszonyban kell levonni, az nem érinti az adós fizetési kötelezettségét (EBH2003. 868.). A kötelezett a vele szemben fennálló követelést érintő engedményezési szerződés érvényességének a vitatására a Ptk. 6:88. § (3) bekezdése és az érvénytelenségi perekben felmerülő egyes eljárásjogi kérdésekről szóló 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 10. pontja alapján csak akkor jogosult, ha olyan speciális körülmény áll fenn, amelynél fogva a kötelezett számára nem lényegtelen, hogy az eredeti jogosult vagy az engedményes számára kell a teljesítést eszközölnie (BH2015. 157., BH2021. 16.).
- [32] Az ítéletábra az anyagi pervezetés körében tájékoztatta a fentiekről az alperest, aki a korábbi nyilatkozatát fenntartva, azt annyiban egészítette ki, hogy az érvénytelenségi okok részletezése mellett arra hivatkozott: a felperes jogosulatlanul jutott olyan előnyhöz, amelyhez más betétesek és

hitelezők nem jutottak, az érvénytelen engedményezési szerződések nélkül nem lenne sem hitelező, sem beszámításra jogosult.

- [33] Az így kiegészített alperesi nyilatkozat alapján az ítéltábla álláspontja szerint aggálytalanul megállapítható, hogy az alperes nem jelölt meg olyan speciális körülményt, ami az engedményezési szerződések érvénytelenségének érdemi vizsgálatát szükségessé tenné. Kiemelést érdemel elsődlegesen, hogy a perbeli esetben - a fellebbezésben előadottakkal szemben - beszámításról nincsen szó, a felperes engedményesként marasztalásra irányuló keresetét tartotta fenn a perben. Ennek okán nem bír jelentőséggel az a fellebbezési érvelés, amely szerint a felperes más hitelezőkkel szemben előnyre tesz szert, mivel a teljes követelését érvényesítheti a fennálló tartozásába történő beszámítás útján. Ehhez képest a perben érvényesített követeléssel összefüggésben a kötelezett számára nem jelent érdekbeli különbséget, hogy az eredeti jogosult, vagy az engedményes részére fizeti meg azt az összeget, amely a vagyonfelosztást követően megmaradt: az érvénytelennek állított szerződésre alapított jogok és kötelezettségek nem veszélyeztetik az alperes jogainak gyakorlását. Az alperes kereset szerint történő marasztalásakor ezért az érvénytelenségi kifogást azzal kellett volna az elsőfokú bíróságnak elutasítani, hogy a hivatkozott érvénytelenségi okok fennállásának érdemi vizsgálatára a perbeli esetben sem szükség, sem jogszabályi lehetőség nem volt.

X.3.

- [34] Megalapozatlanul kifogásolta az alperes az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését is. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján járó munkadíjat az elsőfokú bíróság 4.580.000 forint + áfa helyett 2.000.000 forint + áfa összegben határozta meg, azaz 56%-ot meghaladó mértékben mérsékelte azt. A munkadíjak meghatározásakor pedig a jogvita bonyolultságára, a képviseleti tevékenység terjedelmére, a beadványok számára és időigényére, továbbá nem utolsósorban az eljárás időtartamára, a pertárgy értékére, valamint a hasonló ügyekben megállapított ügyvédi munkadíjak mértékére is figyelemmel kell lenni. A rövidebb időtartamú, azonban nagy pertárgyértékű ügyben a felperes jogi képviselője az elsőfokú eljárás során több beadványt nyújtott be, az alperes ellenkérelmére válasziratot terjesztett elő, mind a 2020. június 26. napjára kitűzött tárgyaláson, mind a határozathirdetés során jelen volt. A mérsékelt összegben megállapított munkadíj arányban áll a felperes jogi képviselője által kifejtett tevékenységgel, ezért az ítéltábla nem látott lehetőséget a felperes részére megállapított ügyvédi munkadíj összegének további mérséklésére.

XI.

- [35] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

XII.

- [36] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárás során felmerült költségét az alperes maga viseli, köteles továbbá a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére a Pp. 364. §-a alapján alkalmazandó 83. § (1) bekezdése szerint, amely a képviseletet ellátó jogi képviselő ügyvédi munkadíjából állt. A munkadíj összegét az ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (6) bekezdése alapján állapított meg (800.000 forint + Áfa) mérsékelt összegben a másodfokú eljárás kisebb munkaterhére és a kifejtett képviseleti tevékenységre tekintettel. Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetékről a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

, 2021. március 2.

. Sándor Ottó s.k.
a tanács elnöke

. Vasady Loránt Zsolt s.k.
előadó bíró

dr. Balsai Csaba Zoltán s.k.
bíró